

нафи въ турската столица много се засилили. Тогава тѣ се издигнали въ Цариградъ като голѣма народна сила. Между българитѣ се издигнали не само голѣми и едри бравари на добитѣкъ, силни еснафи, но и тежки търговци. И тѣ усвоили ония занаяти, съ които се занимавали гърцитѣ, евреитѣ, арменцитѣ и други.

Въ Цариградъ, като столица на голѣмата турска империя, се намирало работа за всѣки работенъ човѣкъ. За това работнитѣ българи полека-лека се настанявали тамъ, наемели работилници, дюгени, градини и започвали силно да работятъ. За не много години въ Цариградъ нахлули отъ разни български земи много еснафи и работници. Повечето българи оставяли семействата си въ роднитѣ си мѣста и само мъжетѣ отивали въ Цариградъ. Женитѣ, старцитѣ и децата оставали на село да работятъ нивитѣ и да отгледватъ добитѣка. Така незабелязано въ турската столица се стекли по работа повече отъ 20—30 хиляди души българи. Едни се заловили съ хлѣбопекарство, други съ млѣкарство, трети съ градинарство, четвърти съ бозаджийство, пети съ шивачество, кожухарство и т. н. Еснафитѣ държали нѣколко ханища, които обѣрнали въ фабрики. Отъ тъмно до тъмно тѣ мъжки работѣли. Въ сжбота вечеръ се измивали и почиствали, а въ недѣля се веселѣли съ гайди и пѣсни. Много отъ шивачитѣ постъпили въ голѣмата султанска работилница, наречена Хамбаръ, дето шиели дрехи за войската.

Българскитѣ работници и еснафи се прочули съ здравата си работа и съ голѣмо спестяване. Работницитѣ, еснафитѣ (майстори, чираци и калфи) живѣели повечето наедно въ голѣмитѣ ханища, като